

at gøre dette. Hvis Procenten for Afgiften nemlig blev nogenlunde stor, vilde det føre til, at Apotekerne vilde ophøre at handle med saadanne Varer, som de kun have en forholdsvis lille Nettoindtægt af, og som de i lang Tid have forhandlet. — Fra de i Kommissionen siddende Apotekeres Side var man tilbøjelig til at holde paa, at man skulde bestemme Afgiften efter Bruttoindtægten af Recepturen. Smidlertid vilde Kommissionens store Flertal heller ikke gaa med dertil. Der er for det første ingen Grund til at fritage den Omsætning Apotekeren øver i Kraft af, at han er Apoteker, blot fordi den falder uden for Recepturen, men man vil ogsaa af de Oplysninger, der findes i Kommissionsbetænkningen, se, at man vilde komme til et høist ulige Resultat. Saaledes ophyses det, at Afgiften i nogle Tilfælde vilde udgøre 3—4 Gange saa meget i Forhold til nogle Apotekeres Nettoindtægt som i andre Tilfælde, og dette vilde ogsaa føre til, at man maatte komme til en meget lav Afgift. Jeg tror derfor, at man enstemmig maa billige, at Afgiften bestemmes efter Nettoindtægten; det gælder kun om at finde denne, og i den Henseende skal jeg henvise til Kommissionsbetænkningen, der har paavist, at man ved den fornødne Kontrol og ved Affattelsen af henigtsmæssige Skemata vistnok nogenlunde nøje kan finde den. Naturligvis kan der være forsættelige Forvanskninger, men i den Henseende maa man her som andre Steder ty til Straffebestemmelser, som ogsaa findes i Lovforslaget.

Naar man nu er paa det rene med, at Afgiften skal bestemmes efter Nettoindtægten, saa møder jo Spørgsmaalet om, hvor stor Afgiften skal være, og efter hvilken Skala der skal beregnes. I Lovforslagets § 2 er der opstillet en Norm for, hvorledes man skal udfinde den afgiftspligtige Sum, og hvor stor en Procent der skal tages af den. Det skulde ikke undre mig, om ærede Medlemmer ikke have fundet den der opstillede Skala saa meget velmagende. Jeg kan have Lov til at sige det, fordi jeg, uagtet jeg har været med til at underskrive Kommissionens Betænkning, heller ikke synes om denne Skala. Men Sagen er, at den Slags Opgaver ikke altid ere saa lette at løse, navnlig naar Forholdet er det, at de, som skulle stille Forslaget, staa paa forskellige Standpunkter. Selve Kommissionens Sammenlætning medførte jo, at forskellige Medlemmer af denne folte sig naturligt kaldede til at søge Stalaen sat saa lav som muligt. Der var derfor en meget lang Diskussion gennem en Mængde Møder om denne Skala; man havde forskellige Forslag fremme, og naar et Forslag

skulde have nogen Betydning, maatte der saa vidt muligt være Enstemmighed om det. Man samlede derfor tilfældt om det foreliggende Forslag, som det viste sig, at der kunde blive Enstemmighed om, og som jeg i Virkeligheden tror — det skal jeg nærmere komme ind paa — fortjener det, naar vi se hen til Realiteten. Formen er jo ganske vist ikke meget heldig. Naar man læser det, kan man jo nok finde ud af Meningen, men jeg vil villig indrømme, at særlig for den, der maatte have matematisk Sans, er det ikke meget tiltalende at se opstillet en saadan Skala, at Afgiften skal beregnes til $\frac{1}{8}$, $\frac{1}{7}$, $\frac{1}{6}$, $\frac{1}{5}$, $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{3}$ og $\frac{1}{2}$. Jeg tror nok, at der ligger nogen Misforstaaelse til Grund hos den, som havde faaet denne Ide, idet han har antaget, at det skulde være en Talrække. Ja, $\frac{1}{5}$, $\frac{2}{5}$, $\frac{3}{5}$, $\frac{4}{5}$ osv. er en meget god Talrække lige som Talrækken af hele Tal, og det samme gælder $\frac{1}{8}$, $\frac{2}{8}$, $\frac{3}{8}$, $\frac{4}{8}$ osv. Men en Række som $\frac{1}{8}$, $\frac{1}{7}$, $\frac{1}{6}$, osv. har ikke noget med Talrækken at gøre. En anden Betragtning, som egentlig synes mig væsentligere, og som Kommissionen har været fuldstændig opmærksom paa — der var ikke gaaet mange Minutter efter Forslagets Fremkomst, inden jeg gjorde opmærksom derpaa — er den, at naar man naar Nettoindtægten: 9,000 Kr., skal Afgiften for den yderligere Indtægt være det halve. Der fremkommer derved i Nettoindtægterne 9000—18,000 Kr. inklusive en Stigning i Afgiften paa 60 pCt — nemlig 600 Kr. i Afgift for hvert 1,000 Kr. i Indtægt; derefter er Afgiften kun 500 Kr. for hvert 1,000 Kr. i Indtægt. Ja, det ser ganske vist ikke særlig heldigt ud i Formen. Overhovedet forekommer det mig — men derom kunne jo Meningerne være delte — at man ikke let burde gaa til en Stigning med mere end 50 pCt, selv om Bedkommende kan affe det. Naar det er fastsat saaledes, er det selvfølgelig af den Grund, at naar man som her har fastsat en Indtægt af 3,000 Kr. som afgiftsfri, og man skal tage dette i i Betragtning med de højere Indtægter, saaledes at den afgiftspligtige Sum ikke er saa stor som den virkelige Indtægt, medens man dog paa den anden Side en Gang skal naa til, at den afgiftspligtige Sum svarer til Indtægten, saa bevirker den Beregningsmaade, man har opstillet, at man ikke er kommen til Ende med dette Fradrag i Indtægten for at udfinde den afgiftspligtige Sum, forinden man er naaet til den største Afgift, nemlig Halvdelen. Havde man i Stedet for at fastsatte det Beløb, man drog fra Indtægten, til 200 Kr. pr. 1,000 Kr. i Indtægt, sat det til 500 Kr. pr. 1,000 Kr., var man ved 9,000 Kr. i Indtægt naaet den Sum, hvor